ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Α'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1887 ΑΡΙΘ. 5

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ: ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ:

ΤΟ ΛΙΣΤΟΝ

(Σκιαγραφία)

Ὡς τὰ λεπτοφυῆ ἐκεῖνα ἄνθη, ἅτινα μεταφυτευόμενα μαραίνονται καὶ ἀποβάλλουσι τοῦ χρώματος τὴν μαγείαν καὶ τοῦ ἀρώματος τὸ εὐῶδες, οὕτω καὶ αἱ ἀπόκρεω μόνον ὑπὸ τὸν διαυγῆ τῆς Ἰταλίας οὐρανὸν ἀνθοῦσι καὶ θάλλουσι· πανταχοῦ ἄλλοθι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ὡραῖα μέν, ἀλλ' ὠχρὰ καὶ ἄοσμα τῶν ὑελοφράκτων ἄνθη. Ἀγαπῶσι τὸν ἥλιον καὶ εὐφραίνονται εἰς τὰς ἄμμους τῆς Βενετίας, ἐμπνέουσαι τῷ Παγανίνῃ τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο μουσούργημα: *Τὰς Ἀπόκρεως τῆς Βενετίας*· τέρπονται παρὰ τῇ Ἀνατολικῇ Πύλῃ (Porta Orientale) τῆς πόλεως τῶν Μεδιολάνων ἥτις, ἀρχαίῳ προνομίῳ χρωμένη, παρατείνει ἐπὶ δύο ἡμέρας τὸ *Καρναβάλι* αὐτῆς, διὸ καὶ καλεῖται τοῦτο *Καρναβάλόνε* ἤτοι μέγα *Καρναβάλι*· ἀλλὰ παντὸς ἄλλου προτιμῶσι τὴν ἔνδοξον καὶ μεγαλουργὸν αὐτῶν γενέτειραν τὴν Ρώμην. Ἐκεῖ δέον νὰ ἴδῃ τις τὸ Corso καὶ τὰ moccoli, ν' ἀπολαύσῃ τοῦ φανταστικοῦ ἐκείνου θεάματος, θαυμαστοῦ ὡς ὀνείρου, νὰ ζήσῃ τὴν παράφρονα καὶ μεθυστικὴν ἐκείνην ζωήν.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μικρά τις χώρα, σύνδεσμος οὕτως εἰπεῖν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, παρουσιάζουσα τῷ θεατῇ μικρογραφίαν τῶν τῆς Ἰταλίας ἀπόκρεων. Ἡ χώρα αὕτη εἶναι ἡ τῶν «Φαιήκων γαῖα» ἡ ὁμηρικὴ καθέδρα τοῦ «μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο» ἄνακτος ἐνδόξου περὶ κήπους καὶ κώμους, ἡ Κέρκυρα μετὰ τῆς θαυμασίας αὐτῆς *Σπιαράδας*. Ἐκ τῶν ὡραιοτάτων τοπίων τῆς γραφικῆς ταύτης πλατείας εἶναι καὶ τὸ καλούμενον *Λιστόν*. Ἐκεῖ ἔνθα ἡ σκιὰ τῆς καστανέας καὶ τῆς ἐρείκης προστατεύει τοὺς ἔρωτας τῶν ἴων καὶ τῶν ῥόδων ἀπὸ τῶν ζηλοτύπων βλεμμάτων τοῦ ἡλίου, συνέρχονται μετημφιεσμένων πολυπληθεῖς ὅμιλοι, τὰς μᾶλλον ἀλλοκότους καὶ παραδόξους περιβεβλημένοι ἀμφιέσεις, καὶ θύωσιν ἐν χαρμοσύνῃ τῇ φαιδρᾷ καὶ εὐθύμῳ τῶν Ἀπόκρεων θεᾷ. Τὸ ἐκ πεζῶν τοῦτο Corso τελεῖται ἐπὶ ἡμέρας δεκαπέντε, κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας, ἀπὸ τῆς 3ης μ. μ. ὥρας ἄχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ ὀρειχάλκινος τῶν ἐκκλησιῶν κώδων σημαίνει τὸν ἑσπερινόν, οἱωνεὶ ἐνθυμίζων τὸν Θεὸν τῇ διαβολικῇ ἐκείνῃ ὁμηγύρει. Καὶ ὡσεὶ αὕτη εἶχεν ὄντως τι σατανικὸν ἐξαφανίζεται πάραυτα ὡς φαντασμάτων συνέλευσις καὶ ἡ νὺξ σιωπηλὴ καὶ μέλαινα κατέρχεται καὶ ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐρήμου *Λιστόν*. Ἀλλ' οὐ πάντοτε ὁ τοῦ ἑσπερινοῦ κώδων φυγαδεύει τοὺς προσωπιδοφόρους· ἀπολαύουσιν οὗτοι τῆς προνομίας τεσσάρων ἡμερῶν, καθ' ἃς παννύχιος ᾄδεται ὁ τῶν ἀπόκρεων ὕμνος.

Συνήθως τὸ κοινὸν τοῦ *Λιστὸν* ἀποτελοῦσιν αἱ νυμφεύσιμοι νεάνιδες· ἀναφέρονται δὲ πολλοὶ ἔρωτες ἀρξάμενοι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον ἐν μέσῳ τῶν πυκνῶν δενδροστοιχιῶν καὶ λήξαντες ἐνώπιον τοῦ ἱερέως διὰ τοῦ *Ἡσαΐα χόρευε*. Ἀλλὰ καὶ αἱ ὕπανδροι, ἐνδιδουσαι εἰς τὴν γενικὴν παραφοράν ἀναμίγνυνται ταῖς κόραις, ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ προσωπείου αἰγίδα. Αἱ μὲν διώκουσι μέλλοντας συζύγους, αἱ δὲ ὑποβάλλουσιν εἰς δοκιμασίαν τὴν ἀρετὴν τῶν ὑπαρχόντων, τῶν ἰδίων. Αἱ ἀγαθαὶ αὗται ἀπόγονοι τῆς λευκολένου Ναυσικάας πιστεύουσιν ἀκόμη εἰς τὴν συζυγικὴν πίστιν, τὴν φιλοσοφικὴν ταύτην τοῦ ὑμεναίου λίθον.

Ἀλλὰ καὶ οἱ σεβαστοὶ σύζυγοι μεγίστην, ὡς φαίνεται, αἰσθάνονται ἀνάγκην διαχύσεως, δι' ὃ καὶ προθύμως ἀνοίγουσι τὴν ἀλγοῦσαν αὐτῶν καρδίαν, βαρέως φέρουσαν τοῦ γάμου τὴν σφραγῖδα, εἰς τὰς ἀγνώστους ἐκείνας καλλονάς· τὸ δὲ ἄγνωστον δὲν εἶναι ὁ φλοιὸς τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ; Ἐκεῖνοι φαίνονται τόσον πειστικοί... αὗται δείκνυνται τόσον εὐαίσθητοι.. ὥστε ἐπὶ τέλους δέχονται τὸν βραχίονα ὃν μετὰ τοσαύτης φιλοφρονήσεως προσφέρεται αὐταῖς, ἀφίνουσι τὸ *Λιστὸν*, καὶ ὡς μικρὸν ἀπομακρυνθῶσιν αὐτοῦ ἀφαιροῦσι τὸ προσωπεῖον... «Ἡ γυναῖκά μου!!! κράζει ἔκπληκτος ὁ σύζυγος, ἀλλ' ἐπανερχόμενος πάραυτα εἰς ἑαυτὸν — Ἀ! Κατίνα, λέγει, γελῶν δῆθεν, ἠθέλησες νὰ με παίξῃς, ἀλλ' ἀντὶ νὰ με πιάσῃς, πιάστηκες... Σ' ἐγνώρισα ἀμέσως, ἀλλ' ἠθέλησα ὀλίγο νὰ γελάσω...» Ἡ πτωχὴ γυνὴ προσποιεῖται ὅτι πιστεύει, ἀλλ' ἡ φαρμακερὰ τῆς ζηλοτυπίας ἄκανθα εἰσεχώρησεν ἤδη εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς. Καὶ πᾶσαι αὗται αἱ πικρίαι βασανίζουσι τοὺς δυστυχεῖς βροτοὺς μόνον καὶ μόνον διότι ἔδοξεν ἀσυνέτῳ ἢ χρονολήρῳ γραμματικῷ νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τῷ λεξικῷ τὴν ἀπαισίαν λέξιν *Πίστις*.

Τὸ *Λιστὸν* ὁμοιάζει πρὸς μεγαλοπρεπεστάτην αἴθουσαν, εὐρυτάτης περιφερείας, — ὡς τὰ πάντα σήμερον—, κατὰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων διαφέρουσα ὅτι εἶναι ὑπαίθριος, — ἀλλὰ συνταγματικὸν καὶ τὸ ὑπαίθριον· δὲν ἔχομεν ὑπαιθρίους ῥήτορας, κατὰ τὰς ἐκλογικὰς ἀπόκρεως; Ἐνίοτε ὅμως γίνεται ἐν μέρει καὶ ὑπόστεγος, ὅταν τῶν προσωπιδοφόρων καὶ τῶν

θεατῶν ἡ πλήμμυρα καταλαμβάνῃ καὶ τὸ ὑπὸ τὰς στοὰς (volti) λιθόστρωτον. Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τοῦτο ὅτι ἀντὶ χοροῦ τελεῖται περίπατος· ἀλλὰ μὴ δὲν μετέχῃ ὀρχήσεως καὶ τὸ διηνεκὲς ἐκεῖνο ἐπὶ πολλὰς ὥρας chassé-croisé τῶν ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων τὸ *Λιστὸν* μετὰ ἢ ἄνευ ἀπόκρεω στολῆς; Καὶ ἔπειτα μὴ δὲν ὑπάρχωσι καὶ ἐνταῦθα *ντάμες* καὶ *καβαλιέροι* ὡς ἐν αἰθούσῃ χοροῦ, ἡ *μάσκαρες*, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ *Λιστὸν* αἱ ἀνὰ ζεύγη βαδίζουσαι καὶ οἱ πρὸς αὐτὰς ἀναστρεφόμενοι νέοι, οἱ διεξάγοντες τὸν ἐπαχθέστατον τῶν ἀγώνων, πῶς νὰ γνωρίσωσι τὰ ὑπὸ ποικίλας μεταμφιέσεις κρυπτόμενα ἐκεῖνα διαβολάκια; Ἂν δὲ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ Βαλζὰκ, δυσχερὲς λίαν τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὰς γυναῖκας ἄνευ προσωπίδος, οἷος Ἡρακλέους ἄθλος νὰ μαντεύσῃ αὐτὰς ὑπὸ τὴν προσωπίδα! Ἐνίοτε αὐταὶ αὗται ἡ *μάσκαρες* ἄρχονται τῆς προσβολῆς πειράζουσαι τοὺς ἄνδρας δι' εὐφυοῦς τινος λόγου, ἀποκαλοῦσαι αὐτοὺς διὰ τοῦ ὀνόματος ἢ κινοῦσαι ἄλλως πως τὴν περιεργίαν αὐτῶν δι' εὐτραπέλου ἀνεκδότου ἢ κωμικῆς τινος ἱστορίας, ἧς οἱ κύριοι οὗτοι τυγχάνουσιν ἥρωες. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅμως εἰσὶν οἱ ἄνδρες οἱ πρῶτοι εἰς τὸν ἀγῶνα κατερχόμενοι διὰ τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου ὅπλου, παναρχαίου συστήματος καὶ ὅμως πάντοτε ἐν χρήσει:

«— Ὡραία μου *μασκαρέττα* σε γνωρίζω· δὲν εἶσαι ἡ Μαριέττα;...» «— Ἐγὼ ἡ Μαριέττα!.... ἐγὼ εἶμαι Ὀβρὰ ἀπὸ τὴν ὀβριακή, δὲν με βλέπεις; κρῖμα πῶχεις καὶ *δκκιαλέτο* (μονύελον)!» Καὶ *χὶ*, καὶ *χὰ*, καὶ γέλωτες, καὶ ἀστεϊσμοὶ καὶ εὐφυολογιῶν πυροτέχνημα. Ὁ ἀγὼν ἤρξατο· ὁ διάλογος ἐξακολουθεῖ ζωηρὸς σὺν τῷ περιπάτῳ· ἡ *Ἑβραία* ἔχει ἤδη εἰς τὸ πλευρὸν κομψὸν *καβαλιέρον*, ἀλλὰ καὶ ἡ *Μελιταία* σύντροφος αὐτῆς, εὗρε καὶ αὕτη τοιοῦτον. Ἑκατέρα δὲ περισφίγγει τὸ μέγα ἐκεῖνο,— πῶς νὰ το εἴπω ῥινόμακτρον ἢ χειρόμακτρον; — ἃς τὸ εἴπωμεν ἁπλῶς *μαντήλι*, δι' οὗ ἑκάστη *μάσκαρα* ἐξῆλθεν ἐρωδιασμένη.

Εἶναι τὸ *μαντήλι* ἔνθα θὰ πέσουν τὰ *ῥουσφέτια*— δὲν διέπει σήμερον τὸ πᾶν ἡ πολιοῦχος συναλλαγή; —ἅτινα θ' ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῶν *καβαλιέρων* ὡς ἀνταλλαγμα τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἢ τῆς παροχῆς πληροφοριῶν ὅτὲ μὲν Σφιγγὸς, ὁτὲ δὲ ὅλως ἀπροόπτων, πάντοτε ὅμως περιέργων. Ἀλλὰ μὴ σκανδαλιζεσθε, χρηστοὶ τῆς Ἀσπασίας ἀπόγονοι διὰ τὰ *ῥουσφέτια* ταῦτα τῶν ἀπογόνων τῆς ἐναρέτου Ναυσικάας· εἶναι ἁπλῶς *κουφέτα*, ἅτινα ἀφθόνως καὶ ἀνὰ λίτρας προμηθεύουσι τὰ παρὰ τὴν πλατεῖαν ζαχαροπλαστεῖα «Εὐρώπη» καὶ «Βυζάντιον», διότι ἀπόκρεω ἄνευ *κουφέτων* θὰ ἦτο διὰ τοὺς καλαισθήτους Κερκυραίους ἔαρ ἄνευ ῥόδων. Ἄλλως δὲν πρέπει καὶ ἡ τλήμων ἀρετὴ νὰ βραβεύηται ἔστω καὶ διὰ *κουφέτων*; ἀπαράμιλλοι δὲ αἱ καλαὶ τῆς Κερκύρας δέσποιναι καὶ δεσποινίδες ὡς πρὸς τὴν τέχνην τῶν μεταμφιέσεων, διὸ καὶ τὸ *Λιστὸν* παρουσιάζει ἐν τῇ μικρογραφίᾳ αὐτοῦ τι ἀληθὲς πρωτότυπον, ὅλως τοπικὸν, δυσκόλως ἀλλαχοῦ ὁρώμενον. Καὶ ναὶ μὲν τινες τούτων ἕλκουσι βεβαίως τὴν καταγωγὴν ἐκ τῶν πρὸς τὴν Ἐνετίαν σχέσεων, ἀλλ' αἱ πλεῖσται ὅμως εἰσὶν ἀναντιρρήτως κερκυραϊκῆς ἐπινοίας. Οὕτω μεταμφιέννυνται εἰς *καλογραίας*, *ἑστιάδας*, *ἀνθοπώλιδας τῆς Φλωρεντίας*, *χωρικὰς*, *Ἑβραίας*, *Μελιταίας*, *ἐπαίτιδας*. Ἰδοὺ δὲ πῶς αὐτοσχεδιάζεται ἡ τελευταία αὕτη μεταμφίεσις· ἐπὶ κομψῆς καὶ πλουσίας μεταξίνης ἐσθῆτος προσαρτῶσι μετ' ἀπιστεύτου ὑπομονῆς μικρὰ τεμάχια ὑφάσματος διαφόρου χρώματος, ὥστε νὰ φαίνηται ἡ ἐσθὴς ὅλη *μπαλωμένη*· περιτυλίσσουσι τὴν κεφαλὴν διὰ βαθυχρόου μαντηλίου καὶ λαμβάνουσιν ἀνὰ χεῖρας σάκκον πλήρη χαλκίνων κερμάτων, ὃν κρούουσαι προτείνουσι ἱκετικῶς τοῖς θαμισταῖς τοῦ Λιστόν. Ἑτέρα μεταμφίεσις παραπλησία ταύτῃ εἶναι ἡ τῆς *χιονοσκεποῦς ὁδοιπόρου*· ἐπὶ φαιᾶς μαλλίνης ἐσθῆτος προσκολλῶσι τεμάχια βάμβακος πρὸς νιφάδας χιόνος ὁμοίας, περιβάλλονται εὐρύγυρον πέτασον κρατοῦσι βακτηρίαν ὁδοιπορικὴν καὶ βαίνουσι κεκυφυῖαι, ὡς εἰ ἔκυπτον ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τοῦ ψύχους. Ἄλλοι προστρέχουσιν εἰς τὰς σινδόνας τῆς κλίνης, ἄλλαι εἰς τὸν ἱματισμὸν τῆς ἡρωίδος τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιτυχόντος μελοδράματος καὶ ἄλλαι ἄλλως, διότι ἀνεξάντλητος ἡ ἐπίνοια αὐτῶν.

Καὶ λησμονῶ ὡραίους ἱματισμοὺς, ἐθνικοὺς ἢ ἀλλοεθνεῖς νῦν· τὴν *Σουλιώτισσαν*, τὴν *Παργίαν*, τὴν *Σικελὴν*, τὴν *Καλαβρύτιδα* καὶ ἄλλους τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Διέλθετε, διέλθετε, καλαί μου κυρίαι· εὔχομαι ὑμῖν *καβαλιέρους* καὶ πολλὰ *κουφέτα*, ἀλλ' ἀπονέμω ἔπαινον, ἐλλείψει βραβείου, εἰς τὰς δύο ἐκείνας κλασικὰς ποιμενίδας, αἵτινες φεύγουσιν ὑπὸ τὰ ἄλση κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Οὐϊργιλίου:

Et fugit ad salices, sed se cupit ante videri.

Ἀλλ' οἵα πολεμίων θρησκευμάτων συνάντησις! Ἡ ἀρχαία πίστις ἀντιμέτωπος τῇ νεωτέρᾳ! ὁ πολυθεϊσμὸς ἀντικρύζων τὸν χριστιανισμόν! αἱ *ἑστιάδες* συνωθούμεναι πρὸς *καλογραίας*! Πόσον ὑπόδρα βλέπουσιν ἀλλήλας! πῶς ἀπειλοῦνται!

— Τόπον, δυσσεβεῖς! εἶμαι ἡ *ἀγνεία* λέγουσιν αἱ ἱέρειαι.

— Πίσω εἰδωλολάτραι! εἶμαι ἡ *ἀλήθεια*, ἀπαντῶσιν αἱ μοναχαί.

Καὶ γελῶσι καὶ σφίγγουσιν ἀλλήλαις τὰς χεῖρας.

— Εἶναι ἡ Λίζα καὶ ἡ ἀδελφή της, ἀνακράζει αἴφνης ἀμύσταξ νεανίας, καὶ ὁρμᾷ ὁ ἀσεβὴς ἵνα καταδιώξῃ τὴν *ἀγνείαν*.

— Ἀ! αὐταὶ εἶναι ἀναφωνεῖ κομψευόμενος θαμιστὴς τοῦ *Φοίνικος* (Φιλοδραματικοῦ Συλλόγου), σπεύδων πρὸς ἀναζήτησιν τῆς *ἀληθείας*.

Μιμηθῶμεν αὐτοὺς καὶ στραφῶμεν εἰς προϋπάντησιν καὶ χαιρετισμὸν τῆς ἐρχομένης αὔριον.... *Ὀρθοδοξίας*.

Εἰρηναῖος Κ. Ἀσώπιος.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ

Καλλίστη πασῶν τῶν ἐμφύτων εἰς τὸν ἄνθρωπον ἠθικῶν ὁρμῶν εἶναι ἡ φιλοπατρία· ἄνευ αὐτῆς, ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι θὰ συνεσσωρεύοντο εἰς τὰ εὐκραέστερα τῶν κλιμάτων τῆς γῆς καὶ θὰ ἄφινον ἔρημον τὴν ἐπίλοιπον σφαῖραν. Ἀλλ' ἕνεκα τῆς φιλοπατρίας οὐδ' οἱ κατεψυγμένοι αἰγιαλοὶ, οὐδ' αἱ διακεκαυμέναι χῶραι μένουσιν ἀκατοίκητοι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΤΥΦΛΩΝ ΚΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΩΝ

Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι διάφοροι ὑπάρχουσι τρόποι γραφῆς ἐφευρεθέντες χάριν τῶν τυφλῶν· μεταξὺ δὲ τούτων ὁ μᾶλλον ἐν χρήσει τυγχάνει ὁ τοῦ Braille, ὅστις πάνυ δικαίως ἀπεκλήθη ἀναγλυπτογραφία καὶ ὅστις ἐν τούτοις δὲν κατανοεῖται εἰμὴ ὑπὸ τῶν τυφλῶν εἰς οὓς ἐδιδάχθη. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀρκεῖ, διότι οὕτως οἱ δυστυχεῖς τυφλοὶ στεροῦνται πολυτίμου μέσου ἐπικοινωνίας μετὰ βλεπόντων· διὸ καὶ ἐφευρέθη ἐσχάτως μέσον ἀλληλογραφίας μεταξὺ τυφλῶν καὶ μὴ τοιούτων καὶ περὶ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐπιτραπῇ ἡμῖν ὀλίγας νὰ εἴπωμεν λέξεις.

Καὶ ἐν πρώτοις δέον νὰ γνωσθῇ τί ἐστὶ ἀναγλυπτογραφία· αὕτη, ἐφευρεθεῖσα, ὡς εἴρηται, ὑπὸ τοῦ Braille ἐν ἔτει 1829 συνίσταται εἰς τὴν γραφὴν καὶ ἐκτύπωσιν ἐν ἀναγλύφῳ. Οἱ συνήθεις χαρακτῆρες ἀντικαθίστανται ὑπὸ στιγμῶν διαφόρως διατεταγμένων καὶ ὧν ὁ συνδυασμὸς δύναται νὰ ἐπιφέρῃ συγχύσεις. Ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸ ἑξῆς σχῆμα:

1 . . 4
2 . . 5
3 . . 6

Τὰ 6 στίγματα εἰς δύο διατεταγμένα στήλας εἰσὶν ἠριθμημένα κατὰ τὴν σειρὰν τῶν παρ' αὐτοῖς ἀριθμῶν. Ἐὰν ἤδη ἀφαιρεθῇ ἓν ἢ πλείω ἐκ τῶν στιγμάτων τούτων προκύπτει μεγάλη ποικιλία συνδυασμῶν· ἕκαστος δὲ τούτων ἀναπαριστᾷ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ἢ στιγματισμὸν εἰς τρόπον ὥστε ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι, ἀφαιρεθῶσι τὰ στίγματα 2, 4, 6, θ' ἀπομείνῃ σχῆμα ἀποτελούμενον ἐκ τῶν στιγμάτων 1, 3, 5, καὶ ὅπερ θ' ἀναγραφῇ ὡς ἑξῆς:

.
.
.

καὶ τοῦτο ἔσεται τὸ γράμμα Ο· ὁ συνδυασμὸς πάλιν τῶν στιγμῶν 1, 2, 3, 5, . . δίδει τὸ γράμμα Ρ καὶ οὕτω καθ'ἑξῆς.

Ὁ τυφλὸς διὰ τῆς εὐαισθήτου αὐτοῦ ἁφῆς ἀντιλαμβάνεται τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς θέσεως τῶν στιγμῶν καὶ δύναται εὐκόλως ν' ἀναγνώσῃ ἔγγραφον ἢ καὶ βιβλίον οὕτως ἐκτετυπωμένον· ὅπως δ' αὐτὸς οὗτος γράψῃ μεταχειρίζεται εὐφυεστάτην συσκευὴν δι' ἧς ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ χαράσσῃ ἐπὶ φύλλου χάρτου δι' ἀκίδος στίγματα· ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου τοῦ χάρτου μέρους φαίνονται ἐν ἀναγλύφῳ καὶ ὁ τυφλὸς διὰ μικρᾶς ἐξασκήσεως δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ν' ἀναγινώσκῃ *διὰ τῶν δακτύλων* ὡσεὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ βιβλίου τὰ διὰ στιγμάτων ἐπὶ τοῦ φύλλου χάρτου γεγραμμένα· τὸ ἐφ' ἡμῖν μετὰ μεγάλης ἄλλοτε παρηκολουθήσαμεν προσοχῆς καὶ περιεργίας μεταξὺ ἄλλων καὶ ἀτυχῆ τινα σπουδαστὴν, ὅστις ἀπωλέσας τὴν ὅρασιν καὶ ὀρεγόμενος ἐπιστήμης ἐφοίτα εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν ἐν Παρισίοις ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ γέροντος αὐτοῦ πατρὸς καὶ ὅστις διὰ τῆς προρρηθείσης μεθόδου ἐλάμβανε σημειώσεις ἐν καιρῷ τῶν παραδόσεων ἃς κατόπιν ἀνεγίνωσκεν ἡμῖν, ὡσεὶ ἔπραττε τοῦτο διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ βιβλίου.

Ἐν τούτοις γραφεῖσα ἡ ἐπιστολὴ ὑπὸ τυφλοῦ δὲν δύναται ν' ἀναγνωσθῇ εἰμὴ ὑπὸ ἑτέρου τοιούτου, ἐν ᾗ ζητεῖται ἡ ἐπικοινωνία ἡ ἔγγραφος τοῦ τυφλοῦ μετὰ τοῦ βλέποντος, διότι οὐχὶ βεβαίως καὶ πάντες οἱ βλέποντες πρέπει νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς τῶν τυφλῶν γραφῆς. Τοῦ ζητουμένου λοιπὸν ἐπέτυχε κύριός τις ὀνόματι Jules Schoenfeld διὰ τῆς ἐφευρέσεως μεθόδου ἁπλουστάτης ἥτις ἐπιτρέπει τῷ πρώτῳ τυχόντι νὰ ἐπιτύχῃ ἄνευ προηγουμένης μελέτης τὴν μετάφρασιν ἐπιστολῆς τυφλοῦ.

Ὁ κ. Schoenfeld συνέταξε πίνακα παριστῶντα κατ' *ἀριθμητικὴν* τάξιν τοὺς διαφόρους συνδυασμοὺς τῶν ἀναγλυπτογραφικῶν στιγμάτων μετὰ τῆς μεταφράσεως τούτων εἰς συνήθη γράμματα.

Ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἐπιστολὴν τυφλοῦ καὶ εὑρίσκομεν ὅτι τὸ πρῶτον γράμμα, ἢ ὁ χαρακτὴρ ὁ ἀναγλυπτογραφικὸς, ἀποτελεῖται ὑπὸ τῶν στιγμάτων 1, 3, 5, ὅπως τὸν χαρακτῆρα τοῦτον μεταφράσωμεν ἀνατρέχομεν εἰς τὸν πίνακα τοῦ Schoenfeld καὶ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρᾷ εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν 135 ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἐν μεταφράσει τὸ στοιχεῖον Ο. Ἄρα ὁ πρῶτος ἀναγλυπτογραφικὸς τῆς ἐπιστολῆς εἶνε τὸ γράμμα Ο καὶ ἑπομένως, τῇ αὐτῇ μεθόδῳ χρώμενοι, δυνάμεθα νὰ μεταφράσωμεν ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ τυφλοῦ.

Οὕτως ὁ πίναξ τοῦ Schoenfeld ἀποβαίνει ἀληθὲς λεξικὸν πρόχειρον παντὶ, ἐνῷ ἀντὶ τῆς ἀλφαβητικῆς ἐπικρατεῖ ἡ ἀριθμητικὴ τάξις. Ὁ τυφλὸς δύναται ἤδη ν' ἀλληλογραφῇ μετὰ πάντων, διότι λαμβάνων πρόνοιαν νὰ προμηθεύῃ τῷ ἀνταποκριτῇ αὐτοῦ καὶ ἓν ἀντίτυπον τοῦ πίνακος τοῦ Schoenfeld, ἄγει αὐτὸν εἰς σημεῖον νὰ μεταφράζῃ διὰ μικρᾶς ἐξασκήσεως ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀτυχοῦς ἐπιστολογράφου.

Ἐν Καίρῳ τῇ 26]7 Φεβρουαρίου 1887.

Ν. Α. Πίστης.

Η ΝΗΣΟΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ

Ἡ νῆσος Μαδαγασκάρη ἀνεκαλύφθη ἐν ἔτει 1506 ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων, ἀλλὰ μόνον ἐν ἔτει 1643 κατεκτήθη ὑπὸ τῆς Γαλλίας.

Ἡ ἔκτασις τῆς Μαδαγασκάρης δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν τῆς Γαλλίας· ἡ νῆσος αὕτη, εὐφορωτάτη, περικυκλοῦται ὑπὸ πολυαρίθμων σειρῶν ὀρέων, αἵτινες ἐκτεινόμεναι ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν σχηματίζουσιν εἰς τὸ κέντρον εὐρὺ ὀροπέδιον καλούμενον Ἀνκόβ, ὅπερ κατοικεῖται ὑπὸ ἰθαγενοῦς φυλῆς, τῶν Χόβα, οἵτινες ἦλθον, ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, νὰ καθυποτάξωσιν ὄχι μόνον τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἄλλων ἀγρίων φυλῶν τῆς νήσου, ἀλλὰ νὰ καταλάβωσι τὸν τόπον τῆς Γαλλίας καὶ κατακτηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ πρωτεύουσα τῶν Χόβα εἶνε ἡ Ταναναρίβ, πόλις ἀρκετὰ καλῶς ᾠκοδομημένη ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου γηλόφου τοῦ Ἀνκόβ. Ὁ περιηγητὴς πλησιάζων αὐτὴν παρατηρεῖ μακρόθεν ἐπὶ τοῦ ὄρους πρὸς τὰ ἀριστερὰ

μὲν τὸ μέγκρον τοῦ πρωθυπουργοῦ, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τὸ ἀνάκτορον τῆς βασιλίσσης. Ἀκολούθως μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, παράπλευρον δύο πυργίσκων, κατωτέρω τοῦ μεγάρου τοῦ πρωθυπουργοῦ, εἶνε ἡ μητρόπολις τῶν Ἰησουϊτῶν, μεγαλοφανὲς οἰκοδόμημα ἐκ λίθων.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Τανανᾶρὶβ εὑρίσκεται λίμνη ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπάρχει νησίδιον ἔνθα ᾠκοδόμησαν ἀγροτικὸν ἐαρινὸν ἐνδιαίτημα· τέλος εἰς τοὺς κήπους της, εἰς Ἀμβοχιβὸ, παρατηρεῖται τὸ ἐνδιαίτημα τῶν θεμελιωτῶν τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς λίθινον μνημεῖόν των τοῦ ὁποίου ἡ βιωτικὴ συμπεριφορὰ εἶνε αὐστηροτάτη.

Ἡ Μαδαγασκάρη κατοικεῖται ἀπὸ τῶν παλαιοτάτων χρόνων· συμπεραίνουσιν ὅτι πολλοὶ μεταναστεύσαντες ἐξ Ἀφρικῆς ἦλθον νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν αὐτῇ· εἶτα δὲ δευτέρα φυλή, ἡ τῶν Μαλαίσων.

Οἱ μετανάσται οὗτοι τῶν διαφόρων φυλῶν, ἐσχημάτισαν εἰδικὸν τύπον, τὸν Μαλγάχ· ἐν τούτοις παρὰ τὰς κατὰ καιροὺς γενομένας διαφόρους ἐπιμιξίας, εὑρίσκει τις ἀγρίας φυλὰς διατηρούσας τὴν πρωτίστην ὄψιν των, ὡς οἱ Χόβαι ἔχουσιν εἰσέτι τὸν Μαλαισιακὸν τύπον καὶ οἱ Σουκαλάβοι τὸν μοζαμβικὸν τύπον.

Δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὸν πληθυσμὸν τῆς Μαδαγασκάρης εἰς τρία κυριώτατα μέρη· τοὺς *Βετζιμισαράκ*, κατοικοῦντας πρὸς ἀνατολὰς, τοὺς *Σακαλὰβ*, πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς τὸ κέντρον τοὺς *Χόβα*.

Ἡ Μαλγὰχ εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν κατῳκημένη· οἱ κάτοικοί της δὲν φέρουσιν ἐνδύματα, ἔχουσι τὸ ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ τὸ σῶμά των εὔκαμπτον. Γυμνοὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη των, φέρουσιν ἀκολούθως ἐνδύματα ἁπλούστατα.

Αἱ γυναῖκες παραβαλλόμεναι πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶνε καλοκαμωμέναι καὶ ἐνίοτε ὡραῖαι, μάλιστα πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἡ ἐπιμιξία μεταξὺ Μαλγάχων καὶ Εὐρωπαίων εἶνε συχνοτάτη.

Αἱ καλύβαι τῶν χωρίων ἢ Ταναν-βὶ, εἶνε κατεσκευασμέναι ἐξ ἀχύρων τῆς Ραβενάλα δεδεμένων ἐπὶ ἐσχαρίου εἰς ξύλον, τοῦτο πάλιν προσδεδεμένον στερεῶς καὶ ἀκόμψως διὰ κλιματίδων.

Ἡ μεταφορὰ τῶν ἐμπορευμάτων ἐνεργεῖται ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀνδρῶν· προσδένοντες ταῦτα εἰς τὰ ἄκρα χονδροῦ Ἰνδικοῦ καλάμου τὸν ὁποῖον ὁ ἰθαγενὴς μετακομιστὴς ἰσορροπεῖ ἐπὶ τοῦ ὤμου του· ὁ δὲ ταξειδεύων μεταφέρεται ἐπὶ φορητῆς καθέκλας καλαμίνης *filartzára*, ὑπὸ τεσσάρων ἐγχωρίων.

Αἱ μόναι ὁδοὶ συγκοινωνίας εἶνε ἀτραποὶ ἀδιάβατοι· ἡ ἔλλειψις αὕτη τῶν ὁδῶν εἶνε ἡ μεγίστη δύναμις τῶν Χόβα, οἱ ὁποῖοι ὑποθέτουσιν ὅτι στρατὸς εὐρωπαϊκὸς δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ μεταβῇ εἰς Τανανᾶρὶβ.

Ὁ Μαλγαχικὸς στρατὸς ἐναντίον τοῦ ὁποίου οἱ Γάλλοι στρατιῶται ἐπολέμησαν τὸ 1884, σύγκειται ἐξ εἴκοσι περίπου χιλιάδων ἀνδρῶν ἄνευ πειθαρχίας καὶ ὡπλισμένων κατὰ τὸ δοκοῦν ἑκάστῳ.

Κατὰ τοὺς νόμους τῶν Χόβα, ὅταν ὁ πόλεμος ἀποφασισθῇ, ὀφείλουσι πάντες οἱ ῥωμαλέοι ἄνδρες νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα καὶ νὰ συνεννωθῶσι μετὰ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ πρὸς σχηματισμὸν τακτικοῦ σώματος ὡπλισμένου δι' ὅπλων, πελέκεων καὶ ἀκοντίων.

Τὸ ἀκόντιον εἶνε τὸ κυρίως ὅπλον τοῦ αὐτόχθονος, συγκείμενον ἐκ σιδηρᾶς λόγχης ἐπὶ στρογγύλου ξύλου ἔχοντος διάμετρον χιλιοστοῦ τοῦ μέτρου. Ὁ Μαλγὰχ μεταχειρίζεται τὸ ὅπλον τοῦτο σκοπεύων δι' αὐτοῦ μετ' ἀπιστεύτου εὐστοχίας.

Ἐνὶ λόγῳ ἂν καὶ ὁ αὐτόχθων τῆς Μαδαγασκάρης δὲν εἶνε δειλὸς πολεμιστὴς, δὲν πρέπει ὅμως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὀλίγοι Εὐρωπαῖοι δύνανται νὰ κυριεύσωσι τὸν τόπον τοῦτον, κατοικούμενον ὑπὸ ἑπτὰ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ χρειάζεται εἰς τοῦτο βεβαίως μεγάλη ἄνευ γλισχρότητος ἀποστολὴ δυνάμεων.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

Γ. Σ. Σπυρ....

ΡΟΖΑ ΡΟΖΙΕ

(Κατὰ μετάφρασιν Νικολάου Ι. Δάσκαρη)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ζ'.

Ὁ Λανγκλοὰ εἶχεν ἐξέλθει. Στενοχωρηθεὶς πως ὁ Μαρσὲλ Βρουὶν, διότι εἶχε κάμει ἀρκετὴν προμήθειαν εὐγλωττίας, ἔμελλε ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὰ ἴδια, ὅτε ἤκουσε νὰ τὸν καλῶσι. Ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, στρέψας αὐτὴν ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ παραθύρου τινὸς παρετήρησε τὴν σύζυγόν του, Ἑρμηνίαν Βρουὶν, νεύουσαν αὐτῷ ὅπως εἰσέλθῃ.

Ὑπήκουσε, ἀνῆλθε βαθμίδας τινας καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν ὡραίαν αἴθουσαν κομψῶς ἐσκευασμένην δι' ἀνθηροχρόου κροτητοῦ λίτου (cretonne claire), πλήρη χλοερῶν ἀνθέων καὶ ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων ἐπίπλων, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὁ πρὸ ἓξ σχεδὸν μηνῶν γάμος νεοϋπάνδρου τινος. Ὑπάρχουσι ζαρντινιὲρ καὶ κιβωτίδια ἐφήμερα, ταῦτα ἀκριβῶς εὐμενής τις φίλος ἐκλέγει, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς νεαρὸν ζεῦγος. Τὰ μικρὰ τῆς αἰθούσης κομψοτεχνήματα τῆς κυρίας Λανγκλοὰ μόλις ἑνὸς ἔτους ὕπαρξιν εἶχον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο ἀνακεκλιμένη ἐπί τινος καναπέ. Ἐν ἐργόχειρον, βροχωτόν τι μάλλινον ἐπωμίδιον ἀφεθὲν ἐπὶ τῶν γονάτων της, εἶχε κυλισθεῖ κατὰ γῆς καὶ γίνει λεία γαλιδέως ἐξ ὅλης ψυχῆς διασκεδάζοντος.

Ἡ Ἑρμινία καὶ ἡ κ. Λανγκλοὰ, μὴ δοῦσαι εἰς αὐτὸ προσοχὴν, ὡς ἀπησχολημέναι ἐν τῇ συνομιλίᾳ των, ἐδέχθησαν τὸν Μαρσὲλ διὰ κατεσπευσμένης χειρονομίας σημαινούσης: Εἰσέλθετε ταχέως!

Ὁ γαλιδεὺς ἐστάθη αἴφνης, ὑπτιάζων δὲ καὶ ἔχων τὴν τολύπην τοῦ μαλλίου μεταξὺ τῶν δύω ἐμπροσθίων ποδῶν του, παρετήρησε τὸν νεήλυδα δι' ἐταστικοῦ ὕφους· κατόπιν, κρίνας ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐτάρασσε ποσῶς τὴν ἀῤῥαν διασκέδασίν του, ἐπανέλαβε τὸ παιγνίδιόν του μετὰ νέας προθυμίας.

—Λοιπόν; εἶπεν ἡ κυρία Βρουὶν προσηλώνουσα ἐπὶ τοῦ συζύγου της, τοὺς ζωηροτάτους μέλανας ὀφθαλμούς της.

— Τί; ἀπεκρίθη ὁ τελευταῖος οὗτος, μετὰ τῆς συνήθους ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν ἀφελείας του.

— Ὁ Ἀκριβὸς Ἀνδρέ; ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ κυρία μετὰ τινος ἀνυπομονησίας, ὡς ἐὰν δὲν ἠδύναντο νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἄλλου τινὸς τὴν ἡμέραν ταύτην.

— Δὲν τὸν εἶδα, ἀπεκρίθη ὁ Βρουὶν σοβαρῶς, ἀποθέτων τὸν πῖλόν του ἐπί τινος ἐπίπλου.

Εἶπε καὶ ἐκάθησε παρὰ τῇ κυρίᾳ Λανγκλοὰ, διεπυνθάνθη τὰ τῆς ὑγείας της, παρετήρησε τὰς ὑπὸ τοῦ γαλιδέως προξενηθείσας ζημίας, ἀνήγειρε τὸ ἐργόχειρον, ἔλαβε τὴν τολύπην, ἐξεμάνη κατὰ τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν ἔφυγεν, ἀλλὰ μετὰ στιγμὴν ἐπανῆλθε καὶ ἀνερριχήθη ἐπὶ τῶν κνημῶν του, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέτρεψεν εἰς τὸ διάπυρον ἡμισύ του νὰ λάβῃ τὸν λόγον, οὐτινος καὶ αὐθωρεὶ ἔκαμε χρῆσιν διὰ νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ σωρείαν ἐπιπλήξεων ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀκνηρίαν του καὶ τὴν ἀδιαφορίαν του.

—Θὰ μάθετε, τοὐλάχιστον, περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ κ. Βρουὶν πρὸς τὴν κυρίαν Λανγκλοὰ μὲ τὴν φιλοσοφίαν συζύγου, ὃν δὲν ἐκπλήττουσι πλέον τοιαῦται ἀποστροφαί.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμειδίασε μεθ' ὕφους αἰνιγματώδους ἅμα θριαμβευτικοῦ καὶ τεταραγμένου. Ὁ Μαρσὲλ τὴν παρετήρησε προσεκτικώτερον καὶ ἀσαφῶς ἠνιόησεν ὅτι αὕτη ἤξευρε πολὺ περισσότερα τῶν ὅσων ἤρεσεν εἰς αὐτὸν νὰ εἴπῃ. Ἔκτοτε, ἀπεφάσισε νὰ συμπράξῃ μετ' αὐτῆς κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῆς κ. Βρουὶν ἐν τῷ ἰδιωτικῷ τῶν κατοίκων τῶν Σάρτρεων βίῳ.

— Κάμε μου τὴν χάριν, εἶπε σοβαρῶς, παυσάσης τῆς Ἑρμινίας, νὰ μοῦ ἴπῃς, κατὰ τί βλάπτεσαι σὺ ἢ τὰ συμφέροντά σου, ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις τὰς ὁποίας ὁ Ἀκριβὸς κάμνει ἢ δὲν κάμνει εἰς τὰς μικρὰς ἢ μεγάλας οἰκίας ἢ καὶ ἄλλοῦ;

Ἡ κυρία Βρουὶν ἔκπληκτος, παρετήρησε τὸν σύζυγόν της ἀσκαρδαμυκτεί.

— Καὶ τὴν φιλίαν τί τὴν κάνωμεν, εἶπεν ὀργίλως.

Ὁ Βρουὶν ἐκινήθη, καθὼς ὅταν χιονίζει καὶ ἐπιστρέφομεν οἴκοι.

— Ἡ φιλία ἀφ' ἑνὸς, εἶπε, καὶ αἱ φλυαρίαι ἀφ' ἑτέρου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος Ἑρμινία, ἐὰν μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἦσαι πρὸς τὸ μέρος τῆς φιλίας;

Ἡ κυρία Βρουὶν παρετήρησε τὸν σύζυγόν της πλέον ἢ ποτὲ ἀσκαρδαμυκτεὶ καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος εὑρέθη εἰς τὴν θύραν.

— Ἔτσι; εἶπε· φεύγω. Καὶ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον· ἀνεχώρησεν.

Ὁ γαλιδεὺς πεφοβισμένος, ἐστάθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης τανυόμενος.... Μετ' οὐ πολὺ καθησυχάσας ὀλίγον, ἐκάθησεν, ἔχων τὸ ῥύγχος ἐστραμμένον πρὸς τὴν θύραν, σκεπτικώτατα.

— Τὸ γατάκι ἐρωτᾷ τί σημαίνει αὐτὸ, εἶπεν ὁ Βρουὶν μειδιῶν πρὸς τὴν κυρίαν Λανγκλοά. Εἶνε μικρὸ ἀκόμη καὶ ἄπειρον τῶν μυστηρίων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃ πᾶν ὅ,τι χρειάζεται, ὡς ἄνθρωπος. Μοὶ φαίνεσθε, κυρία, ὅτι εἰξεύρετε τὰ αἴτια τὰ ὠθοῦντα τὴν Ἑρμινίαν νὰ μὲ ὀνειδίζῃ ἐνώπιόν σας.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Εἶναι παρὰ πολὺ ὀργισμένη κατὰ τοῦ κ. Ἀνδρέ. Ἐτόλμησε, φαίνεται, νὰ γνωρισθῇ μετά τινος κυρίας κατοικούσης.....

—Ἐεύρω, εἶπεν ὁ Βρουὶν μετὰ νεύσεως τῆς κεφαλῆς δηλωτικοτάτης.

Ἡ κυρία Λανγκλοὰ ἀνεκάθησε καὶ τὸν παρετήρησε.

— Εἰξεύρετε ὅτι πηγαίνει καὶ βλέπει τὴν Ρόζαν Ροζιέ; εἶπεν ἔχουσα τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἀνοικτοὺς ἐξ ἐκπλήξεως.

Ἦλθεν ἤδη καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Μαρσὲλ νὰ τὴν παρατηρήσῃ χαίνων.

— Ἡ Ρόζα.... ἤρχισε καὶ ἔμεινεν ἄφωνος μὴ ἐννοῶν πλέον τίποτε.

Ἡ Κλαίρη, στενοχωρηθεῖσα διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν της, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ καναπέ, ἀνεζήτησε τὸ ἐργόχειρόν της καὶ εἰργάσθη ἐπὶ στιγμὴν προσεκτικώτατα, μεθ' ὃ, ἤγειρε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην τὸ ὡραῖον παιδικὸν πρόσωπόν της, καταπόρφυρον καὶ τεταραγμένον.

— Πῶς τὸ κατώρθωσε, εἶπε μετά τινος δυσθυμίας, νὰ κρατήσῃ ἕνα μυστικὸν πλέον τῶν τριῶν ἑβδομάδων, διὰ νὰ τὸ προδώσῃ ὕστερον βλακωδῶς ὡς μαθητής! Ἤμην τόσον ὑπερήφανος ποῦ τὸ ἐγνώριζον μόνη καὶ οὐδὲν ἔλεγον!

— Παρηγορηθῆτε, ἀπεκρίθη ὁ Μαρσὲλ μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ πραότητος· δὲν ἦτο πλέον μυστικὸν ἀφοῦ εἶχον ὁμιλήσει εἰς τὴν σύζυγόν μου....

Ἀποπνιγεὶς στεναγμὸς ἀπετελείωσε τὴν σκέψιν τοῦ ἀξιοτίμου ἀνδρός.

— Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρατε ὅτι ἦτο ἡ Ρόζα Ροζιέ! ἀντέλεξεν ἡ κυρία Λανγκλοά. Πράγματι, δὲν εἰξεύρω διατί ὁ σύζυγός μου δὲν σᾶς εἶπεν ὅτι τὴν περιποιήθη καὶ τὴν ἐθεράπευσε....

— Τὴν ἐθεράπευσε! εἶπεν ὁ Μαρσέλ. Μ' αὐτὸ εἶναι φοβερόν! Δὲν ἐννοῶ τίποτε! Διατί ὁ Λανγκλοὰ μοὶ τὸ ἀπέκρυψε; δὲν βλέπω....

— Ἐξ αἰτίας ἴσως τῆς κυρίας Βρουὶν, εἶπε κακεντρεχῶς ἡ ὡραία ξανθή.

Ὁ Μαρσὲλ, πειραχθεὶς, ἠθέλησε νὰ θυμωθῇ πλὴν δὲν τὸ κατώρθωσε, τοσοῦτον οἱ παιδικοὶ τῆς Κλαίρης ὀφθαλμοὶ ἦσαν πλήρεις ἀχόλου φαιδρότητος. Ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ γελᾷ μετ' αὐτῆς.

— Εἶναι ζηλότυπος ἡ κυρία Βρουὶν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεαρὰ γυνή. Σᾶς ζηλεύει διότι ὑπῆρξατε ἐραστὴς τῆς Ρόζας...

— Ἐγώ! ἐκραύγασεν ὁ Μαρσὲλ ἐρυθριῶν ὡς μαθητὴς καταφορῶμενος ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ πρώτου μυθιστορήματός του.

— Σεῖς, μάλιστα! ὁ σύζυγός μου ἐφοβήθη νὰ ἀναζωπυρώσῃ τόσον ἐπικίνδυνον ἔρωτα καί...

— Καὶ τῆς ἐπῆγε τὸν Ἀνδρέ! Τῶκαμε ῥόϊδο! Ἀλλ' ἐγνώριζε, ξεύρετε, ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ἀνδρὲ τὴν ἠγάπα! Εἶναι τὸ ἴδιο ὡς νὰ τὸν ἔρριπτε βοράν....

— Διὰ νὰ σώσῃ σᾶς, ἀγαπητὲ κύριε Βρουὶν, ἀπήντησεν ἐξ ἑτοίμου ἡ Κλαίρη γελῶσα.

— Τότε ὅλος ὁ κόμος μὲ ἠπάτησεν, εἶπε μετά τινος πικρίας.

— Ὄχι σᾶς· ὅλος ὁ κόσμος ἠθέλησε ν' ἀπατήσῃ τὴν κυρίαν Βρουὶν! ἂς ἴδωμεν· εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι ἐζήλευε τὴν δεσποινίδα Ροζιέ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη εἰλικρινῶς ὁ Μαρσὲλ συγκεκινημένος ἔτι ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῶν συζυγικῶν καταιγίδων.

— Ὥστε φρονίμως ἐνηργήσαμεν. Καὶ ἤδη, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ τῇ ἀποκρύψωμεν τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς κυρίας—οὐδεὶς περὶ αὐτῆς φρον-

τίζει ἐνταῦθα—μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους ἢ ἄλλοῦ.

— Μάλιστα.... εἶπεν ὁ Μαρσὲλ σκεπτόμενος.

Μετά τινα σιγὴν προσέθεσε: 'Αδιάφορον! πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ! εἶναι περιεργότατον, εἶναι....

— 'Η Κλαίρη ἐκρότησε τὰς χεῖρας.

— Λαμπρά! εἴσθε πλέον ἢ ποτὲ ἐρωτευμένος. Ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖ θὰ περάσουν! Πηγαίνετε, ἀγαπητὲ κύριε Βρούν, δὲν θὰ τὸ εἴπω εἰς τὴν σύζυγόν σας!

— Μοὶ τὸ ὁρκίζεσθε;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, ἀπεκρίθη καγχάζοσσα. Τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐπροστάτευον τὰς παρεκτροπάς σας! ὁποία συνενοχή!

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σιωπὴν μόνον, παρετήρησεν ὁ Βρούν ἐγειρόμενος.

— 'Ηθικολόγε! εἶπεν ἡ κ. Λανγκλοὰ ἀπειλοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου. Πηγαίνετε νὰ τὰ συμβιβάσητε μὲ τὴν κυρίαν Βρούν, ἄλλως δὲν θὰ μάθετε τὴν διεύθυνσιν τῆς Ρόζας Ροζιέ!

— Πετῶ! εἶπε· ἀλλὰ τὴν διεύθυνσιν θὰ τὴν μάθω καὶ ἄνευ ὑμῶν!

Καὶ πράγματι ἐπέταξε πρὸς τὴν κατοικίαν του, ὅπου εὐκόλως ἔπεισε τὴν σύζυγόν του ὅτι φοβερὰ θὰ ἐπέπληττε τὸν 'Ακριβὸν 'Ανδρέ.

Η'.

Τὰ παράθυρα τῆς Ρόζας ἦσαν ἀνοικτὰ ἐπὶ τοῦ κήπου, τὸ δὲ ἄρωμα τῶν λειρίων ἀρωμάτιζε τὸν ἀέρα. Λυχνία ἀνημμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κεκαλυμμένη διὰ τοῦ μεγάλου καταυγαστῆρος αὐτῆς (abat-jour) ἤρκει πρὸς φωτισμὸν τῆς μικρᾶς αἰθούσης· ἡ νεαρὰ γυνή, ὀρθία, ἔχεε τὸ τέϊ ἐντὸς σινικῶν κυπέλλων, οἱ δὲ τρεῖς φίλοι, ἀνέτως καθήμενοι, συνωμίλουν ὡς εἰ φυσικωτάτη ἦτο ἡ ἐνταῦθα παρουσία των, εἰς ἣν καὶ κατέληξαν αἱ πρὸς τὸν 'Ακριβὸν 'Ανδραὶ διδαχαὶ τοῦ Μαρσὲλ καὶ οἱ δισταγμοὶ τοῦ ἰατροῦ Λανγκλοά. Εὑρίσκοντο ἐνταῦθα—ὡς ἄλλοτε ἐν τᾷ αἰθούσῃ τοῦ θεάτρου—ὡς τὴν ἑσπέραν ταύτην αἱ ψυχαὶ αἵτινες ἵπταντο περὶ τὴν λυχνίαν ἵνα πέσωσι τεθαμβωμέναι ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ καταυγαστῆρος σχηματιζομένῳ φωτεινῷ κύκλῳ.

'Ησθάνοντο ἑαυτοὺς πολὺ καλῶς ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ δωματίῳ ἐν ᾧ ὁ χαρακτὴρ τῆς Ρόζας ἐξεφαίνετο παντοιοτρόπως ἔκ τινος λαμπροῦ ἐπὶ ἀνακλινητῆρος ἐρριμένου ὑφάσματος, ἔκ τινος ὑαλίνου κερατίου ἐπὶ τῆς θερμάστρας τεθειμένου, ἔκ τινος ἐκ τριχάπτων περιλαιμίου ἐπί τινος τραπέζης λησμονηθέντος Ἤτο πανταχοῦ, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν λεπτῶν ἐκπομπῶν ἐλαφροῦ μύρου ἀναδιδομένου ἐκ τῶν ἐνδυμάτων της καὶ κυματιζομένου περὶ αὐτὴν εἰς τὴν ἐλαχίστην χειρονομίαν. Τὰ λείσια εὐωδίαζον, ὑπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἡ λεπτοτάτη ἐκείνη ὀσμὴ ἦτο γλυκυτέρα καὶ καρηβαρικωτέρα.

Ἦσαν πολὺ καλὰ ἐκεῖ· συνωμίλουν ἐγκαρδίως ὁμοῦ, καὶ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν πολλὰ θὰ ἔδιδε κρυφίως διὰ νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης· μόνος, διατί; 'Η Ρόζα δὲν ἦτο δι' αὐτὸν μήτε ὡραιοτέρα, μήτε φιλοφρονητικωτέρα. 'Αλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν θὰ ἐνέμοντο τὸ θέλγητρον τῆς χάριτός της... ἕκαστος τῶν τριῶν ἦτο ζηλότυπος τῶν δύο ἄλλων.

'Η Ρόζα ἠθέλησε νὰ τοὺς συναθροίσῃ κρύφα τῶν κυριῶν τῶν Σάρτρεων. 'Ο Μαρσὲλ καὶ ὁ Λανγκλοὰ εἶχον ψευσθῆ πρὸς τὰς γυναῖκάς των, τοῦ ἑνὸς προφασισθέντος συμπληρωτικήν τινα ἐργασίαν παρά τινι συναδέλφῳ, τοῦ δ' ἑτέρου μακρυνὴν ἐπίσκεψιν παρά τινι ἀσθενεῖ ἐν τῷ προαστείῳ καὶ διὰ παντοίων ἐλιγμῶν, εἶχον ἔλθει εἰς τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ οἴκημα, οὗτινος ἡ ἡμιανοιγμένη θύρα τοὺς ἐδέχθη, ὡς συνωμότας ἢ ἐραστάς.

'Εν τούτοις, μήτε ὁ εἷς μήτε ὁ ἄλλος ἐγεύοντο τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ ἐπὶ μίαν ὥραν μὲ ὅλην τὴν μέθην τοῦ φόβου. Ἔλεγον κατὰ θυμόν: 'Αρκεῖ νὰ μὴ εἰξεύρουν τίποτε! Καὶ ἂν κατεφορῶντο, θὰ ᾐσθάνοντο ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ συγχύσει, εἶδός τι ὑπεροψίας, διακηρύττοντες ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι, μάλιστα, οἱ μόνοι! οὓς ἡ Ρόζα συγκατένευσε νὰ δεχθῇ, οἱ μόνοι δι' οὓς δὲν ἦτο νεκρὰ καὶ ἐνταφιασμένη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους.

'Ο Μαρσὲλ ἐθεώρει τὴν ὡραίαν κωμῳδὸν μετὰ τρυφεροῦ θαυμασμοῦ. Τὸ ἐλεγειακὸν ἐνδόμυχον τῆς φύσεώς του εὕρισκεν ἀφορμὴν νὰ λυπῆται διὰ τὰ κακὰ ἅτινα ὑπέστη. Καὶ εἶτα, ἦτο λεπτοτέρα, θελκτικωτέρα παρά ποτε. Τὸ ἰδιογνῶμον, τὸ ἐνεργητικόν, νὸ σχεδὸν ἀνδρικὸν μέρος τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ρόζας ἠλαττώθη κατὰ τὴν μακρὰν αὐτῆς κάθειρξιν καὶ διὰ τῆς καταναγκαστικῆς ἀργίας της.

'Αποχαυνωμένη εἰσέτι καὶ μόλις ῥοδίζουσα ἐκ τῆς ἀνακτηθείσης ὑγείας της ἐφαίνετο ὡς εὔθραυστον καὶ χάριεν ἄνθος.

'Ο Μαρσὲλ Βρούν ἀφ' ἧς ἐγένετο δεκτὸς παρ' αὐτῇ —πρὸ ἓξ ἡμερῶν—εἶχε συνθέσει πλέον τῶν τριακοσίων στίχων, ἐν οἷς τὴν παρέβαλλε πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐπιπολάζει καὶ κλίνει ἐν τῇ φύσει, ἀπὸ τῶν κλάδων τῆς ἰτέας μέχρι τῶν ξηρῶν ῥόδων τοῦ θέρους· οἱ στίχοι του ἦσαν ἐγκεκλεισμένοι μετὰ τοῦ χονδροῦ καταστίχου του ἐν τῷ ἑρμαρίῳ τοῦ γραφείου του, ὅπου ἡ κυρία Ἑρμινία Βρούν δὲν εἰσέδυεν· ἦτο λοιπὸν ἥσυχος.

'Ο Λανγκλοὰ ἠλέγχετο ὑπὸ τῆς συνειδήσεως. 'Επὶ στιγμὴν, ἐμίσησε σχεδὸν τὴν Ρόζαν βλέπων αὐτὴν τόσον ἐγωίστριαν, τόσον ἐπιρρεπῆ, ὅπως λησμονήσῃ τὴν γενομένην ἐκδούλευσιν, καὶ ποίαν ἐκδούλευσιν! αὐτὴν τὴν ζωὴν, συλληφθεῖσαν, ἐνῷ διέφευγε! εἶχε ῥίψει τὸν 'Ακριβὸν βορρὰν εἰς τὴν ἀπραξίαν τῆς κωμῳδοῦ, καὶ ᾐσθάνθη ἑαυτὸν ἤρεμον, ὡς ἄνθρωπος θυσιάσας τι· κατόπιν ἰδὼν τὸν φίλον του τόσον εὐπρόσδεκτον γενόμενον, αὐτὸν ὅστις δὲν εἶχε κάμει τίποτε διὰ τὴν Ρόζαν, τὸν κατέλαβε μοχθηρὰ σχεδὸν ζηλοτυπία καὶ ἤρχετο συχνότερον παρά ποτε οὐχὶ πλέον ὡς ἰατρός, ἀλλ' ὡς φίλος, διὰ νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς Ρόζας τὴν ὁποίαν διεσκέδαζε, ἐφρόνει, πράγματι ὅμως διὰ νὰ μὴ ἀπασχολῆται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ 'Ανδρέ. Κατεθέλχθη ἰδὼν τὸν Βρούν ἐλθόντα· καὶ αὐτὸς ἐπίσης θὰ διεσκέδαζε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ὥστε ὁ 'Ανδρὲ δὲν θὰ ἔμενε μόνος ὡς θριαμβευτὴς κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, ἃς ἡ Ρόζα τοῦ ἐπέτρεπε νὰ διέρχηται παρ' αὐτῇ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς νομίμους συζύγους των οἱ κύριοι οὗτοι προσεπάθουν νὰ φροντίζουν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον ὁσάκις εὑρίσκοντο μακρὰν αὐτῶν, παρ' αὐταῖς δὲ ἐφρόντιζον νὰ ἐξαγοράσουν τὸ σφάλμα των δι' ἐκτάκτου ἐρασμιότητος εἰς τρόπον ὥστε νὰ λέγωσιν οἱ γείτονες: Θεέ μου, τί εὐγενὴς σοῦ εἶναι ὁ σύζυγός σου!

— Διατί μειδιᾶτε μὲ τὸ κακεντρεχὲς αὐτὸ ὕφος; εἶπεν ὁ Λαγκλοὰ, ὅστις παρετήρει προσεκτικῶς ἀπό τινος στιγμῆς τὴν κωμῳδόν. 'Η πτυχὴ τῶν χείλεων τῆς Ρόζας ἐλειάνθη καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο ἄλλοι φίλοι της ἤγειραν τὰ βλέμματα ἐπ' αὐτῆς, πλὴν δὲν εἶδον ἄλλο τι εἰμὴ ἐπαγωγόν τι μειδίαμα κατά τι κακεντρεχές.

— 'Εγώ; εἶπε προσφέρουσα κύπελλον τεῖου πρὸς τὸν νεαρὸν ἰατρόν.

— Μάλιστα, σεῖς! ὄχι τώρα, ὑπέλαβε βλέπων αὐτὴν στρεφομένην ἀθῴως πως πρὸς τοὺς νέους τρόπον τινὰ διὰ νὰ ἐκκαλέσῃ ἄδικον ἀπόφασιν. Ἄ! πόσον εἰξεύρετε νὰ ἀλλάζητε φυσιογνωμίαν ἐν καιρῷ!

'Εν τῇ φωνῇ τοῦ ἰατροῦ ὑπῆρχε ποιά τις ὀργή. Εὑρίσκετο μετὰ τῆς Ρόζας ἐν ἐνόπλῳ εἰρήνῃ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη, καὶ εἰδικώτερον ἀφ' ἧς τῇ εἶχε στείλει τὸν 'Ακριβὸν 'Ανδρέ.

— Ὦ; ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, εἶπεν ἡ Ρόζα ξηρῶς. 'Ο 'Ακριβὸς 'Ανδρὲ ἐσκίρτησε. Πρὸ παντὸς ἀπεχθάνετο τοὺς ὑπαινιγμοὺς τούτους καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— 'Ελᾶτε, μὴ εἶσθε κακὴ, ὑπέλαβεν ὁ Λαγκλοά. Τί σκέπτεσθε;

— 'Αφοῦ θέλετε νὰ τὸ μάθετε, θὰ σᾶς τὸ εἴπω, εἶπε καθημένη ὀλίγον εἰς τὰ ὀπίσω τοῦ φωτεινοῦ κύκλου· ἐν τῷ ἡμιφώτῳ τούτῳ μέρει οἱ ὀφθαλμοί της ἐμάρμαιρον, ὡς δύο πολύτιμοι λίθοι. Τὸ δὲ ὠχροκίτρινον πρόσωπόν της ἐφαίνετο ὡραιότερον ἔτι. 'Εσυλλογιζόμην τί μορφασμοὺς θὰ ἔκαμον αἱ κυρίαι ἐκεῖναι.... αἱ σύζυγοί σας, κύριοι, ἐὰν ἤξευρον ὅτι εἶσθε ἐδῶ.

'Ο Βρούν ἀνέστειλε τοὺς ὤμους τονθορίζων συγκεκομένους τινὰς λόγους· ὁ Λανγκλοὰ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεὶ τὴν νέαν ἠθοποιὸν, ἀλλὰ κατέρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ σκωπτικὸν βλέμμα της.

'Ο 'Ανδρὲ ἐσίγησε καὶ ἀκινήτησε· θὰ ἔδιδε πολλὰ διὰ νὰ μὴ ἐπρόφερεν ἡ Ρόζα τοὺς λόγους ἐκείνους, οἵτινες τοῦ ἐφαίνοντο ὅτι ἐστεροῦντο συμπεριφορᾶς καὶ ἀγαθότητος.

— Αἱ σύζυγοί μας θὰ τὸ μάθωσιν, εἶπεν ὁ Λαγκλοὰ, εὐπρεπὲς ἦθος ἀναλαμβάνων· ἡ ἰδική μου δὲν ἀγνοεῖ ὅτι σᾶς περιποιήθην δεσποινίς· ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς, καθότι ἡ Ρόζα κατέστειλε κίνησίν τινα,—καὶ ἐὰν ἀπόψε ἀγνοεῖ τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μου, θὰ τὴν μάθῃ αὔριον τὴν πρωΐαν.

— Δὲν ἐκπλήττομαι, ἐκραύγασεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ὅτι ἡ γηραιά μου ὑπηρέτρια πολλάκις θὰ ἠρωτήθη. 'Εὰν τοιουτοτρόπως ἐρυλάξατε, ἰατρὲ, τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον ὁρκίσθητε....

— Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ 'Ανδρὲ σᾶς ἐπρόδωσαν, διέκοψεν ὁ Λανγκλοά· σημειώσατε ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει τὸ ὄνομά σας· ἡ παρουσία μόνον ἀοράτου νεαρᾶς γυναικός.....

'Ο Βρούν ἀνεκάγγασε οἱ δὲ δύο φίλοι τὸν ἐμιμήθησαν· τ' αὐτὸ ἔπραξε καὶ ἡ Ρόζα· ὁ 'Ανδρὲ, προαχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀποδιοπομπαίου τράγου, οὐχ ἧττον δὲν ἐταράχθη. 'Αλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἐγέλασεν ἐπὶ πολύ· ἔκφρασις πείσματος ἀντεκατέστησε τὴν φαιδρότητα τοῦ προσώπου της.

— Μωρόπολις! εἶπε δυσθύμως. Σᾶς ἐρωτῶ νὰ μὲ εἴπητε τί τοὺς μέλλει τοὺς κατοίκους της, ἐὰν σεῖς ἔρχεσθε νὰ πάρετε τὸ τσαὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἀντὶ νὰ ὑπάγητε νὰ πίετε μπύραν εἰς τὸ καφενεῖον; 'Εκ πνεύματος ζηλοτυπίας, δυσφημίας.....

— Τὰ ἴδια γίνονται παντοῦ, παιδί μου, εἶπεν ὁ Λανγκλοὰ μετὰ τοιαύτης ὑπεροχῆς, ὥστε νὰ συσπάσῃ τὰς ὀφρῦς ἡ νεαρὰ γυνή. 'Εν πάσῃ οἰκίᾳ τῶν Παρισίων γίνεταί τις θῦμα τῶν θυρωρῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν του· ἐν πάσῃ ὁδῷ τῶν προμηθευτῶν του... Εἶναι νόμος γενικός· πρέπει νὰ μάθῃς νὰ ὑποκύπτῃς.

— Θὰ ὁμολογήσητε τοὐλάχιστον μετ' ἐμοῦ εἶπεν ἡ ὀζα ἀγερώχως, ὅτι αἱ κυρίαι τῶν Σάρτρεων εἶναι αὐστηρότεραι διὰ μίαν δυστυχῆ κωμῳδὸν, ὅσον τιμίως καὶ ἂν διάγῃ, παρὰ διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν....

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Βρούν· εἶδα, ἢ διὰ νὰ εἴπω καλλίτερον ἤκουσα νὰ δυσφημῶσι γυναῖκας αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως οὐδὲν κακὸν ἔπραξ αν. Πιστεύω ὅτι παντοῦ ὑπάρχουσι κακαὶ γλῶσσαι, ἀλλὰ καὶ ἐπιεικεῖς ψυχαί....

— Συγχωροῦσαι, εἶπεν ἡ Ρόζα μετὰ μειδιάματος τὴν φορὰν ταύτην ἀληθῶς μοχθηροῦ. Ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων φίλοι μου. Φαίνεται, ὅτι ἀπόψε εἶμαι στρεβλόνους....

Ἦχος κωδωνίσκου διέσεισε τὸν οἰκίσκον. Οἱ ἐπισκέπται παρετήρησαν ἀλλήλους ἔκπληκτοι.

— Πυρκαϊά! εἶπεν ὁ Βρούν ὠχριάσας.

'Η διαπεραστικὴ φωνὴ θεραπαινίδος ἠκούσθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, ἀποκρινομένη εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῆς Φλωρεντίας ταραχθείσης ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος.

— 'Η κυρία μοῦ Ἔπε νἄλθω 'δῶ, ἐκραύγαζεν ὀξύτατα. 'Εκάναμε ἄνω κάτω τὸν κόσμο γιὰ νὰ βροῦμε τὸν ἀφεντικό, μὰ τοῦ κάκου· τότε εἶπεν ἡ κυρία ὅτι μόνον ἐδῶ θὰ τὸν βροῦμε. ἐκτὸς ἂν ἔπαθε τίποτα....

'Ο Λανγκλοὰ εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ τὴν ἐκράτει εἰς τρόπον ὥστε ἡ θεραπαινὶς οὐδὲ βλέμμα νὰ δυνηθῇ νὰ ῥίψῃ ἐν αὐτῇ.

— Ἄ! κύριε, ἐκραύγασεν ὀξύτατα, παρατηρήσασα αὐτὸν, γρήγορα κοπιάστε σπῆτι· ἡ κυρία ἀπὸ τῆς ὀκτώ 'μισυ ἀρρώστησε καὶ δύω ὥραις τώρα σᾶς ζητοῦμε.....

— Πήγαινε κ' ἔρχομαι, εἶπε.

Τόσον ταχέως εἶχε ὁμιλήσει, ὥστε κατάπληκτος ἡ θεραπαινὶς ἐξῆλθεν ἄφωνος. Εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ἐχαιρέτισε διὰ κεφαλοκλισίας τὴν Ρόζαν καὶ ὥρμησεν ἔξω ἄνευ ἑτέρας ἐξηγήσεως ἢ τῆς λέξεως: Συγγνώμην!

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπεν ἡ κωμῳδὸς συσπῶσα τὰς ὀφρῦς.

— 'Η κυρία Λανγκλοὰ ἠδιαθέτησεν, ἀπεκρίθη ὁ Βρούν, ὅστις εἶχεν ἐννοήσει. Συγχωρήσατέ τον, δεσποινὶς, μαζὺ μ' αὐτὸν κ' ἐμέ. Τρέχω νὰ τὸν φθάσω μὴ τυχὸν λάβῃ ἀνάγκην κανενός.....

— Εἶναι λοιπὸν ἀσθενής; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἦναι σοβαρὰ ἀσθένεια, εἶπεν ὁ Βρούν μειδιῶν· κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, μετά τινας ὥρας ὁ Λανγκλοὰ θὰ εἶναι πατήρ....

Ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, πλὴν δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀσπασθῇ, τόσον ὀργισμένη ἐφαίνετο, καὶ ἀνεχώρησε ταχέως, ἐνῷ ἡ Φλωρεντία ἔγρυζεν ἰσχυρῶς.

ΤΟ ΒΡΕΧΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Εἰς τὰ γειτονικὰ δάση τῆς πόλεως Mayehamba, ἐπαρχίας τοῦ Loreto (Pérou), εὑρίσκεται δένδρον καλούμενον ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν Tamai Caspi, ἤτοι βρέχον δένδρον, ἔχον λίαν περίεργον ἰδιότητα. Τὸ δένδρον τοῦτο, ἔχον ὕψος 18 περίπου μέτρων κατὰ τὴν ἐντελῆ αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ διάμετρος κατὰ τὴν βάσιν τοῦ κορμοῦ εἶνε ἑνὸς μέτρου, ἀποφοφᾶ καὶ συμπυκνοῖ, μετ' ἐκπληκτικῆς ἐνεργείας, τὴν ὑγρασίαν τῆς ἀτμοσφαίρας· βλέπει δέ τις διαρκῶς τὸ ὕδωρ νὰ ἐξιδροῦται ἀπὸ τοῦ κορμοῦ του καὶ νὰ πίπτῃ ὡς βροχὴ ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτοῦ, μετὰ τοσαύτης ἀφθονίας, ὥστε τὸ πέριξ ἔδαφος μετασχηματίζεται εἰς πραγματικὸν ἕλος.

Τὸ βρέχον δένδρον ἔχει τὴν ἰδιότητα ταύτην εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν ἐν καιρῷ θέρους· κυρίως ὅταν τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν ἔχει ταπεινωθῇ, τὸ δὲ ὕδωρ εἶνε σπάνιον.

Ὁ πρόξενος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Κολομβίας ἐν Loreto, θαυμάσας τὴν ἰδιότητα ταύτην ἔγραψεν εἰς τὸν πρόεδρον Prod ἵνα πείσῃ αὐτὸν νὰ καλλιεργήσῃ τὸ βρέχον δένδρον εἰς τὰς ἀγόνους χώρας τοῦ Ρέτση.

Τὸ δένδρον τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐγκλιματισθῇ εἴς τινας χώρας τῆς Εὐρώπης, ἰδίως δὲ εἰς μέρός τι τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας εὑρέθη ἐκ καλίκων ὀνομαζομένης La Craus. Δπ.

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Ἐὰν ἡ χεὶρ τοῦ μοχθηροῦ ρίψῃ τι νόμισμα ἐξ ἁπλῆς φαντασίας ἐν τῷ δίσκῳ τῆς ἐλεημοσύνης, μὴ τὸ ὀλίσθημα τοῦ νομίσματος ἐξαλείψει τὸ ἴχνος τῶν κακουργημάτων ὑπὸ τῶν ὁποίων ὑπάρχει μεμολυσμένη ἡ χείρ; Καὶ ἐὰν πάλιν ἐξ ἁπλῆς φαντασίας, τύραννός τις μυσαρὸς πράξῃ τινὰ δικαιοσύνην, μὴ ἐλαττοῦται ἡ ἐξ αὐτοῦ φρίκη τῶν ἀνθρώπων; Ὄχι. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ κοινὴ γνώμη εἰς οὐδὲν λογίζεται διὰ τὰ καλὰ ἔργα καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἐὰν ὁ πράττων αὐτὰ δὲν εἶνε εὐεργετικὸς κατὰ συνήθειαν, δυνάμεθα νὰ διηγηθῶμεν καὶ φαυλοβίου τινὸς μιαν ἀγαθὴν πρᾶξιν, οὐδόλως ἀπαδοντες πρὸς τὸ κοινὸν φρόνημα, οὔτε ἀντιβαίνοντες πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς.

Ὁ Γεζᾶ Ἀχμὲτ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Κασὲπ Ἀχμέτης, ἤτοι σφαγεὺς, Βόσνιος τὴν καταγωγὴν, διὰ φόνων καὶ προδοσιῶν ἀποκτήσας ἐξουσίαν *δερέβεης*, ἐκυβέρνα, ἤτοι ἐτυράννει σκληρῶς τὰ τρία πασσαλίκια τῆς Σιδόνος, Πτολεμαΐδος καὶ Δαμασκοῦ. Αὐτὸς λοιπὸν ἐτέρπετο, κατὰ τὸ παράδειγμα πολλῶν ἄλλων τυράννων τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς νὰ ἐξέρχηται ἐνίοτε τοῦ ἀνακτόρου του ἄνευ ἀκολουθίας, πενιχρῶς μετημφιεσμένος, καὶ οὕτω νὰ διατρέχῃ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς ἀγορὰς τῆς πόλεως ὅπου διέμενε κατασκοπῶν τὴν ἰδίαν του ἀστυνομίαν, καὶ πολλάκις καθιστάμενος μόνος κριτὴς καὶ δήμιος.

Μίαν ἡμέραν περιφερόμενος εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Δαμασκοῦ, εἶδε κόσμον συνηθροισμένον ὑπό τινα οἰκίαν νεόδμητον καὶ φωνὰς μεγάλης ἔριδος βαλλομένας ἐξ αὐτῆς. Εἰσχωρεῖ ὁ Ἀχμὲτ μεταξὺ τοῦ πλήθους ἵνα μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος, καὶ βλέπει ὅτι εἰς τῶν ἐριζόντων, νέος ἄνθρωπος, ἠρνεῖτο προφορικήν τινα συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἕτερος, γέρων οὗτος, ἀνέφερεν ἐπιμένων εἰς αὐτήν· —« Αἴ, παγαίνομεν λοιπὸν εἰς τὸν Καδῆν, εἶπεν ὁ νέος».— «Ἔστω· παγαίνωμεν εἰς τὸν Καδῆν!» ἀπεκρίθη ὁ γέρων. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἀχμὲτ, διασχίζει τὸ πλῆθος βιαίως, ἐνσκήπτει ὡς κεραυνὸς μεταξὺ τῶν ἐριζόντων, καὶ λέγει:—«Ὁ Καδῆς εἶνε περιττὸς, παρόντος ἐμοῦ τοῦ πασσᾶ τῆς Δαμασκοῦ. Τί εἶνε ἡ ἔρις σας; Εἴπατε».

Ὅλοι ἔμεινον ἔντρομοι· ὁ δὲ γέρων καὶ ὁ νέος ἔπεσον πρηνεῖς καὶ ἠσπάζοντο τὰ κράσπεδα τοῦ τυράννου, ἐξαιτούμενοι τὸ ἔλεός του. Ἐξήγησε δὲ τότε ὁ γέρων τὸν λόγον τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του ἔριδος, προελθούσης ἐκ τοῦ διαμερισμοῦ τῆς οἰκίας, ἣν ἔκτισαν ἐξ ἡμισείας δαπανήσαντες. Ὁ γέρων προσέθεσεν, ὅτι ὁ υἱός του εἶχεν ἀφίσει εἰς αὐτὸν τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἑπομένως ἐζήτει κατὰ τὰ συμπεφωνημένα νὰ κατοικήσῃ αὐτὸς εἰς τὸ ἄνω πάτωμα, τὸ ὁποῖον ὅμως τώρα ὁ υἱός, δὲν ἤθελε νὰ τῷ παραχωρήσῃ.

Πρὶν ἀφήσῃ ὁ Ἀχμὲτ δὲ τὸν υἱὸν ν' ἀπολογηθῇ, «— Ὤμοσε, εἶπεν εἰς αὐτὸν, ὤμοσε εἰς τὸ Κοράνιον ὅτι ὁ πατήρ σου δὲν μὲ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

— Κερὲμ, ἔτ, ἐφέντημ! (ἴλεος δέσποτα μου) ἀπεκρίθη ὁ νέος· δὲν δύναμαι οὔτε νὰ ὀμόσω, ἐπειδὴ ἐγὼ τε καὶ ὁ πατὴρ εἴμεθα χριστιανοί.

Ὁ πασσᾶς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτόμενος.— Αἴ, κάμε λοιπὸν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ σου.

Μόλις ὁ νέος ὑψώσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον ἐπρόφερεν, «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς»... καὶ ὁ Ἀχμὲτ, τοὺς τρεῖς δακτύλους του ὡς ἦσαν τεθειμένοι ἐπὶ τοῦ μετώπου,— Στάσου, ἀνέκραξεν· ἡ κρίσις ἐτελείωσε. Πρέπει σὺ νὰ κατοικήσῃς εἰς τὰ κάτω, καθὼς σὲ λέγει, ὡς βλέπω, καὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς θρησκείας σου. Εἰς τὰ ἄνω εἶνε ἡ κατοικία τοῦ πατρός. Σ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Τοῦ Ἀμφίωνος μὲ λέγουν μερικοί, ὡς θυγατέρα,
τοῦ Ὀρχομενοῦ δὲ ἄλλοι· ὅμως εἶν' βεβαιοτέρα
ἡ ἰδέα ὅτ' ὑπῆρξα τοῦ υἱοῦ τοῦ Βασιλέως
τῆς Θεσσαλονίκης Κρίθου, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Κριθέως
σύζυγος· ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ ὁ Νέστωρ τῆς ἡμέρας
ἐξ ἐμοῦ τὸ φῶς ἐδέχθη· μήπως θὲς περισσοτέρας
νὰ σοῦ δώσω νύξεις, λύτα; Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς,
'ς τοὺς στρατιώτας θὰ μὲ ἴδῃς ὑπὸ διαφόρους ὄψεις.

Ν. Ι. Α.

ΛΥΣΙΣ
4ου ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Ἐφημερίς—ἡμερίς—μερίς,—ἔρις—ρίς—ἴς.—Ἴς=πολύχνη Βαβυλ. Ἴς=ποταμ. ἐν Ἰταλ.

Τετραπλῆς Ἀκροστιχίδος

Ι	Α	νει	Ρ	Α
Α	Γ	ή	ν Ω	Ρ
Σ	Ι	...	Μ	Η
Ω	Σ	τ	Η	Σ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ σελὶς 29, στήλη 1, στίχος 31 ἀντί: «πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν», ἀνάγνωθι: *δεκαπέντε τώρα μέραις*.—Καὶ ἐν σελ. 32, στήλ. 2, ἐν τῷ αἰνίγματι, στίχ. 20, ἀντί: «μὲ εὑρίσκεις», ἀνάγνωθι: *μὲ εὑρήσεις!*